

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrske slovence.
PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

CENA NOVIN JE:

Za domače, če jih več	Za amerikance, če jih več
vkúp hodi 2 K,	vkúp hodi 4 K 20 f,
če samo edne 3 K.	če samo edne 5 K 40 f.

Cena vsakoga falata domá je 4 filere; v Ameriki 10 filerov.

Dobijo se
v Čerensoveih pri KLEKL
JOŽEFI plebanoši v pokoji.
Cserföld, Zalamegye.

Na té naslov se naj pošilajo: naroč
nina, glási i dári za Novine. Vsak pa
naj podpiše svoje imé, ki kaj novi-
nam naznája.

Nedela po vüzmi štrta.

Nišče me z vás ne pita: „kam ideš?“
(Jan. XVI. 5.)

Vučeniki so se žalostili, kda njim je Jezuš odkrio, da je ostávi. Pa za to žalost se pokarajo. Zakaj? Zato, ka je ta žalost ne gledala na haske, štere prinesé njim Jezušov odhod, nego je samo zgübiček sladek tehtala (vágala), da Jezúša ne bodo vidili. — Pa če Jezuš ne bi v nebo odišeo od njih, ne bi njim poslal moč sv. Dúha, ne bi zato mogli sveta preobrnóti, ne bi postali nigdár njega sodniki. Nezgovorna žalost bila za njé, istina, da je Jezuš, te nájlüblenejši od njih odišo, ali ravno to veliko trpljenje njim je spravilo tisto veliko diko nebesko, ka na dvanájseterih stólah sedijo kak sodniki dvanájseterih rodov Izraelskih to je ka májo nad milijone i milijone ségajočo oblást i v toj meri nezgovorno veliko veselje i blaženost večno. To vse njim je trpljenje spravilo. Kak hasnovito je!

Trpljenje je nas odkúpilo, trpljenje je Mariji največšo diko spravilo, trpljenje je venčalo mantrnike z zmagovalni mi koronami v nébi, trpljenje je apoštóle na dvanájsetere stole nebeske poleg Jezúša posadilo, trpljenje je devicam nedužnost ohranilo i njé v nébi z lelijami okinčalo, trpljenje je grešnike v svete pokornike spremenilo i zveličalo. I mi bi po drúgoj poti šteli v nébo priti? Nemogoče je.

Jezuš je pravo „Ne je vučenik več od svojega vučitelja i hlapec od svojega, gospoda.“ (Mat. X. 24.) „Ce so mene preganjali, bodo túdi vas preganjali“ (Jan. XV. 20.) Jezuš je trpo, mi túdi moremo, Jezuš je po trpljenji odpro sebi i nam nebo. — zato nači nam je nemogoče v njo priti, kak po trpljenji. I jé vékši hasek na sveti? More kaj bolšega biti, kak večni, blaženi žitek? Pa

najvékso lepoto i dobroto na večne čase meti i vživati z neskončanov radostjov je ne ta nájbolša plača našega trpljenja? Gotovo, zaistino.

Sv. Vince Ferrere právi „Dika nebeska je tak ne zapopadliva, da bi ne samo vso zemelsko trpljenje, nego niti mantrnikov vse muke ne zadostovale, da bi si ž njimi mogli zaslužiti, ne právim nebésa, nego niti edne vüre ne nebeskoga bláženstva.“

Je zato dosta, če smo v nevolah, siromaštvi, na špoti, v betégi? Vse je malo, nikaj je ne to. Pa li se tožimo. Na kaj? Sami ne vemo, nego ne bi radi trpeli, kak apoštóle, vredni smo zato káranja. Kak ne bi? Se toži što, kda dosta pripova, drago oda márho, velike dohodke dobi? Ne. Mi pa mramo, kda nam dober. Bog do rok da ključ, z šterim si lahko nezmerno nebesko bogástvo spravimo. Je ne nespamet to? Sramújmo se i nakanimo se, da več na trpljenje nik ino nikdar ne bomo morgüvali. Vzemimo vse z dobrovonim srcom, je mraz ali vročina, ogenj ali toča, beteg ali küga — Bog je dao. Ne bodimo toga nespametnoga guča, da mi največ trpimo. Te bi mi lahko čednejši bili od Bogá? Jeli mi znamo, keliko more naše živinče pelati i njemi samo teliko naklademo — Bog pa ne bi znao, ki je neskončana modrost i túdi dobrota keliko mi ládamo? Eden mladénec se je britko tožo na Boga, ka on tak veliki križ more nositi. V noči v sneh se njemi na to prikaže njegov angel čuvar i ga pela v edno cérkev. V cerkvi je pa puno križov bilo: zlatih, srebrnih, bronastih, železnih itd. „Zvoli si zdaj ednoga, šteri se ti najbole vidi — njemi pravi angel. Mladenec po zlatom ségne — ali-joj — ne more gor zdignóti. Preteški se njemi vidi túdi srebrni, bronasti i železien, Že tužno šče z cérkvi pobegnoti, kda ga angel opomené, ka

eden križ ešče je tú vünej pred dverami v koti. Leseni je bio té Mladenec ga popádne, proba i povidí se njemi i — toga bom noso — právi angeli. Dobro je — odvrné té — ali „pogledni ga malo bole.“ I kda bi pogledno njegov napisek, je spoznao, ka je to ravno tisti križ, šteroga je on ne šteo mirno nositi. Prebúdivši se, je več ne trdio, da on néjveč trpi i mirno je trpo odsehmal.

Trpljenje je znamenje, ka nas Bog lübi „Koga Bog lübi, ga strahüje“ (Hebr. XII. 6.) Je to ne edno blaženo čútenje, da me Bog zato strahüje, ka me lübi? Ti lübiš svojo obleko, pereš jo zato, naj čista bo — Bog pa tvojoj dúši dela tak. Smeš zato na njega vdariti; se na njega ozuriti?

„Njim, šteri Boga lübijó, vse k dobromi pomága“ (Rim. VIII. 28. Lübézen mejmo i dobro nam bo djalo trpljenje. Mislimo si na Jezúša, ki noč i dén pretrpi jezérna razžaljenjá od milijonih lüdi v oltárskom svetvi — i miren je pri tom. Včimo se od njega, Marijo, prečisto Devico pa prosimo té mesec njenih potrplivostih, miloščo, da bomo veselo trpeli vse dni svojega življenja, za njénoga Jezúša.

Navuk krščanski.

Vsmrtnom grehi k firmi iti bi strašen smrten greh bio. Morem se zato pred firmov dobro spovedati. Dobro spoved pa ne morem opraviti brez bože milošče. Miloščo mi pa Bog samo tak da, če bom ga proso za njo. Prosite zato dúšice prosite to miloščo. Prosite Marijo, naj vas pomaga, da se dobro spovete i naj vas čuva, da nikdár, posebno do firme smrtno ne zagrešite. Prosite i vi stariši i botrina to za vaše firmance. To je vaš prvi, najdragši i dužni dár. Ne lepo cbleko na telo, nego na dúšo spravite vašim firmancom.

Duh sveti na dušo gleda i v dušo vleva svoje milošče. Kak bi mogo naime na teh gledati tisti Duh, ki nas opomina „Obrni svoj obraz od lišpane ženske“ (Sir. IX—8) Moj Bog, kak osramotijo ništere gizdače i oskrunijo to veliko svestvo svetoga potrdjenja, kda samo na gizdo idejo pri svojih firmancah. So tak lagoje i pokvarjene ženske, štere peneze obečejo ali druge dári, naj je samo za botre sprosijo, da do se mogle te v svilnih reklinah pred svet postaviti! Keliko grehote je v tom. Botrinska čest je duhovna oblast i reč, za peneze ali kakšikoli drugi zemelskih dár tržiti ali spreminjati ne sme. To bi bio greh, veliki greh simonije. Ravno milošče sv. férme je šteo Simon vražár od sv. Petra doliküpiti i té ga je zavolo té ponúdbi zavdrno ka je pun krivice i nema déla v kristušovom králestvi. Po tom krivoverniki Simoni se zové té greh simonija. Té veliki greh si ščéte na dušo nakladati? Nemate lahko nikših drugih?

Molimo za firmance, prosimo njim miloščo dobre spovedi, to bodi obleka naša, štero njim kúpimo.

Za dobro spoved je nadale potrebno: dobro si dušnovest preglednoti. Ne more zdravnik tam gorrezati, kje se njemi ne pokaže. Pokazati pa samo tisto morem, za koj znam. Dobro knigo morem zato pri sebi meti, štera me navči na dobro spoved, štera mi razloži, kak se morem k njej priplávlati. Pri spovedi pa morem vse grehe pove-

dati i vse obžalúvati, to je volo morem meti, da vse smrtne ostavim i več niednoga ne učinim. Morem i volo meti, da pokoro zvršim ki se z spovednikom pogaja za volo pokore — je ne pokornik, nego kúpec. Odvéza je pa samo pokornikom obečana.

Vse té reči obširno nájdete popisane v knigi „Hodi k oltárskomi Svestvi“ štere se pri vrejevavci „Novin“ dobijo po 90 fil. Kúpíte je deci, če je ešče nemajo, pa pred vami naj dobro prečtého ž njih poglávja od spovedi i prečiščávanja i je spítávajte da bodete vidili, jeli razumi dete to svéto reč ali ne. Kde se katekizem redno vči v šoli, tam se ne trebe bojati za deco; trepetati je pa vredno za odrašeno mladino. Edna dekla ali dečko, šteriva se po krčmáh radiva stepleta, sta puniva z nečistim mišljenjom i zelenjom. Samo edna takša misel je že smrten greh v té greh pa jihva napela grešna prilika plesa. Če zato nemata vole, da ráj merjéta, kak pa na ples odhájata — sta se nevredno spovedala, prečistila i z férmov novi smrten greh učinila. Puniva sta z hűdim dűhom té pa jihva vendar li ne bo v nébo správlao. Tém je potrebno zato dobro razložiti vse od spovedi naj konči zdaj pred férmov poprávijo. Vsaki je dužen naime vse spovedi ponoviti od prve nevaláne i nevredne, ne zadostűje takšemi krátka spoved, kakstéč bi dobra bila. Dokeč je duša zamazana, kajštéč se na njo dene, zamázana bo. Zato pa pazimo na pripravu za spoved pri odrašeni firmancah.

Sv. firma da je svestvo, to je od Kristuša na naše posvečenje nastávljena svéta reč — ne dopústi, da bi se z gizdov, nečimernostjov, prevzetnostjov, nemárnostjov na njo priplávlali i ravno zato tűdi ne dovoli, da bi za njo v krčmi, na plesi Bogi hvalo dávali. Kaj je potrebno, vzemite za jesti i piti svojim firmancem v takšoj krčmi štera je poštena v šteroj ne igre. Ki ste daleč od doma, za tem pa hitro domo. Vi pa bližanji botri i botre pelajte taki domo svoje férmance — pa doma njim podvorite poleg svojega siromaštva keliko prevűpate z lűbeznostjov kak svojoj novodoblenoj deci po Kristuši. Vi naime firmancem očevje i matere postánate i dušno zveličenje kak očevje i matere skrbite. Z kűplenjom kranščaka ali obleča je tá dužnost nikak ne rešena. V srci vam more stanűvati ona dokeč živéte. Za dar niti nu dávejte obleča — náj lepše i pripravnejše je knigo, čislo, kep, podobu dati.

Po končanom obedi si odehnite kaj — zatem pa v cérkev nazaj k Jezušu na hvalodávanje. Ki je daleč, zadosta, če ednok pride — ki bliže, naj večkrát celi odvečerek pohodi svojega Gospoda i njemi zahvali na velikoj milošči potrdjenja. Med posvetne pajdašije ne iti celi den — tem bole se pa vdeležiti takše družbe, kde se lepo číté, pobožno spevle i moli.

To so glávni navuki za firmo. Lűbézen, štero mate do Jezuša, vam pa bo ešče vnoga na misel prinesla, da bodete znali dragi firmanci Jezuš,

Od vojaka.

Narodna.

Zenska njim je odgovorila:

— Tú v hiži mam zaprtoga ednoga vojaka, šteri je ravno te vaše tivariše spoklao. Sem v grad je prišo večer včasi, pa je mene proso prenočišče. Jaz sam njemi nej štela dati, liki sam ga odposlala. Nato je odišeo, pa ga je nej bilo nazaj do desete vűre, pokeč je nej spoklao šestreseti vaših tivarišov. Gda je nazaj prišeo, sam ga zaprla v tisto hižo, ge je zaprti ov stari vojak pa dve dekli. Tam si je tisti stari, zavrženi top nekaj naréd napravo, pa gda je prišlo ob edenajsetih vaših dvanájset tivarišov domo, pa so ga šteli iti klat, je samo top počó, pa je vseh dvanájset tivarišov spadnolo.

Tovaji so se nato razlutili, pa so kričali:

— Eh, vej ga mi že spravimo spat! V petrolji mo ga kűhali!

Zatem so veleli ženski:

— Idi, pa nalej s petroljom tisti koteo, ka dva polovnjaka drži, pa te zakóri pod njim.

Ženska je tak učinila, pa gda je petrol začao vreti, je šla praviti tovajom:

— Petrol že vre! Ite zdaj po vojaka!

Tovaji so šli po vojaka, pa gda so k njemi prišli, so njemi pravili:

— Zdaj mo te mi kűhali, zdaj, ka si ti naše tivariše vse spoklao.

Vojak njim je nato nikaj nej odgovoro, liki je šó ž njimi. Gda so do kotla prišli, pa so ga tovaji šteli notri vrėti, te njim je pravo:

— E, ka te me vi tú notri metali, ka bi šče pá te trűd z menov meli. Vej jaz sám lejko notri skočim. Či sam ednok vojak, pa sam jih že štirideset osem bujo, pa sam se nej bojac smrti, tak te zdaj tűdi sám lejko notri skočim.

Tovaji so nato privolili, pa so njemi veleli.

— Te pa li hajda skoči, ovači te mi notri lűčimo!

Vojak je nato k Bogi zdejno, pa gda bi meo v koteo, skočiti, je ober njega skočo, ga je prijaó za priloče, pa je ves petrol po tovaj vlejao, tak ka se je na vseh obleka vűzgala, pa so v malom časi vsi mrtvi bili. Zatem je pa šče prijaó staro babo, pa jo je tűdi osmrto.

Te je vojak šó k tistoj hiži, gde je ov stari vojak bio notrizaprti z dvema deklama. Té je on vű oslobodo, pa so si te seli k večerji. Jeli so, pa pili kak tűrěni pintarje.

Po večerji so šli spat, pa gda so zajtra stanoli, si je vojak začao pogučavati:

— Jaz pa zdaj nikak ne morem domo iti, zato ka sam se preveč dugo tú zaműdo.

Nej sam več dopűsta proso, dva dni; dotečas pa komaj domo pridem; pa naj bi se šče te doma kaj zaműdo, bi znao v vozo priti.

To je pa čűto stari vojak, šteri je nekšee zvezde meo na goleri, pa njemi je etak pravo:

— Idi samo domo, vej bom jaz že gučao za tebe; povem, v kakšoj nevarnošči sva bila, pa te ne zadene nikša kazen. Slobodno si šče doma pet dni, nej samo dva; vej sva midva mela tú dobre vaje.

Vojak se je te resan jahao domo k svojim oči pa k materi, pa je ostao doma pet dni, kak njemi je to stareši vojak velo.

Na peti den, gda se je nazaj jahao, ga je že čakala odzvína mesta vojačka banda; štiridvajseti mužikašov je igralo, pa zvűntoga je bilo vnogo lűstva nazoči. Vulice pa, kod se je on jahao v kasarne, so bile vse z vencami opletene pa z zastavami okinčene.

Vojak je to že ozdaleč v pamet vzeo, pa je nej znao, ali ga te zdaj čaka tak velka kazen, ali pa šče dobi kakši dar.

Gda je v kasarne prišeo, ga je stotnik naréd jemao, pa ga kregao, či je rekši to dva dni dopűsta, kak je proso, pa njemi je gučat lažlivec pa tepeše, ka svojih dužnoeti ne spunjavle, liki se po sveti klati.

Vojak se je šteo vűgúčati, ka je to nej on kriv, či je sledkar prišeo nazaj, kak bi mogeo, da je pa bilo zaman. Stotnik ga je

na veselje čem več dobra včiniti tak pred férmov, kak za njov. Nešterokrat svéto obhajilo, spoved za férmance — botrina — za botrino i púspeka, dúhovnike — firmanci — bi ne lepo bilo? Pa kak! Mislite, delajte, sejajte, da bodete dosta želi i meli za lepo nebo.

Odgovor na pismo ednoga evangeličanca.

Na kánaánskoj sválbi, kda je vino zmenjkalo, kaj je Jezuš velo svatom, ki so ga po Mariji za pomoč prosili. Dao je napuniti vrče i nesti starišini vodo v vino spremenjeno. To prvo čúdo ešče te včini, kda se njegova sveta Mati na pomoč zové. Je to ne glasen guč: častite svetnike? Te nájglasnejši. I dol z križa kaj je pravo Janoš od svoje matere? „Glej mati tvoja.“ Janoš je pa dúhovnik bio, i kak takši po rečáh pisma za vse lúdi postávljen. Za vse lúdi je záto povedao Jezuš: Glej mati tvoja. Meni i vam, vsem lúdem je povedano, da nam je Marija mati. Od materé je pa tá zapoved dána deci „Poštúj očo svojega i mater svojo“! Poštúvati smo dužni záto Marijo vsi. Poštúje pa tisto dete mater, štero njoj niti reči ne vošči? Britke materne skuzé morebit ne sve-dočijo, ka tisto dete, štero do svoje matere teliko vúpanja nema, da bi jo kaj opitalo, oprosilo, da je to dete oster i tužen meč v njeno srce zasadilo? Joj, pa kak nezgrúntano. Ne slišiva midva nikdár med té nezahvalneže, ki

svojo od Jezuša njemi dáno mater, Devico Marijo samo po psúvanji poznajo!

Té navuk, da zvün Boga nesmemo drúgoga zezávati je pun gizde i zato preveč grešen. Vúpate vi, če kakši vážen poseo mate, brez sodnika pod-i nadžupana, ali ministra zraven h králi notrivdariti i pri njem v svojoj osebi svoj poseo opraviti. Ne pústijo vas tá. No to pa že morete spoznati, da je g. Bog malo vekši gospod, kak vsi kralovje i casarje svetá — ne morete zato ž njim tak na brc gučati: jaz z tebov mam opraviti, za tvojo mater i svet-nike nikaj ne maram. Jeli spoznate, da je to ne čeden guč? Vera vas vči, da je Bog nestvorjena svetlost, neskončana lepota, nezmerna moč — pa bi se vi li podstopili pred to veličanstvo, štero ne more niti angelski razum zapopásti, tak tá vrinoti, da rekši vam ne trebe nikše pomoči?

Ne vete, da je Jezuš pravo „Včíte se od méne, ar sem poniznoga srca“? Poniznoso svojo je pa nájbole s tem vúpokazao, da je pošlúvao i na pomoč zezavao človeka v svojoj presvetoj materi i v svojem presvétom čuvári. To se morete túdi vi od njega včiti i ne glasiti navuk, da se zvün Boga ne sme nišče zezávati. Na tom sveti je s lobodno kogakoli na pomoč zvati včasi ešče kakšega tepeša, na ovom pa svetnike, poštene dúše štere niti grešiti ne morejo, ne bi smeli! Ka kriva misel je to! Sama natura nam toj krivici proti pove, štera do poštenih lúdi má zavúpanje prošnje. Ne zamerite, da sem

malo ostrejši v tom odgovori, ali glejte, jaz sem dete Marijino, brat svetnikov — morem njé zagovoriti, Bog to žele. (Dale pride.)

Dom i svet.

Genlivo pétdesetletnico so obslúžavali v Szombathely-i pri karmelitan-kah. Té nüne živejo po navodili sv. Treze, to je v velikoj ostroči, v vednom zatajúvanji, mučanju i v stálnoj pokori za grešnike i iz svojega stanovanja ne smejo nikdár vústopiti brez velikoga zroka. Pétdesét let je živela v toj ostroči z oblúbami devištva, siromaštva i pokorščine grofica Walterskirchen Maria Elizabeta podprestopnica samostana. Apr. 28-ga, na dén pétdesét letnico Grof Mikes Ivan púspek de sv. mešo slúžili v cerkvi karmelitank, po šteroj so blagoslovili zlato korono i opleteno palico slavlane nüne. Korona pomeni njéni jákostih plačo, štero v nébi dobi, palica pa v starosti podporo. Višešnjih pastér so lepi govor držali i med njim pitali starico, kaj žele. Ona pa té lepi odgovor dála. Blagoslov jubileja i miloščo dobre smrti. Iz vseh krájov je dobila dare i pozdráve. Podrzavili so jo túdi sv. oča X Pij z temi rečmi „Lúblenoj hčeri iz srca čestitamo i njoj od dobroga Boga ešče vnogetno blaženstvo želemo i z lúbeznostjov njej podelimo apoštolski blagoslov.“

Kossuth Ferenc. velikoga vogr-skoga narodnjáka Kossuth Lajos-a (Ludovika) sin, je na smrt obležao.

dobro skregao, pa ga je obsodo na osem dni zapora.

Gda bi vojak meo iti v vozo, je prišeo pred-njega tisti stari vojak, kak sta v gradi vkúp bila, pa njemi pravo, ka ga je on zagovarjao, pokeč je mogeo, nazadnje je pa li mogeo tiho biti, ovači bi njega túdi v vozo spravili.

Zatem ga je pa pitao:

— Ali ti zato dobrovolno pretrpiš to kazen?

Naš vojak njemi je odgovoro:

— Zakaj pa nej, Vej sam v gradi v vekšoj nevoli bio, pa sam jo prestao, nej ka to nebi. Zato sam pa vojak, ka morem trpeti, na koj sam prisegno.

Stari vojak je nato odišeo, pa je za 'n časak prišeo nazaj preoblečeni, da je pitao našega vojaka:

— Ali me zdaj poznaš?

Naš vojak ga je gledao gor pa dol, je spadno pred-njim na kolena, pa ga je proso za odpúščenje:

— Svetli casar, lepo vas prosim, odpústiti mi, ka sam vam v gradi bodikaj gučao. Jaz sam nej znao, či ste vi svetli casar.

Casar je pred-njega poklekno, pa je pravo:

— Jaz sam dužen pokleknoti pred tebe, pa nej ti pred mene, zato ka si ti smrti rešo mene pa mojivi dve hčeri. Mi bi vsi tisto noč vmorjeni bili v gradi, či nas ti ne bi oslobodo.

Zato sam ti pa dao igrati, gda si se nazaj v kasarne jahao.

Zatem ga je pa pitao.

— Moj dragi, ka zaj ščeš meti? Ka si zvoliš, to dobiš.

Vojak je nato proso:

— Svetli casar, ponizno vas prosim, oslobodite me vojačije.

Casar njemi je pravo:

— Vojačije si se oslobodo, pa boš odzdaj vsigdar pri-meni živo.

Vojak je nato pravo casari:

— Svetli casar, prosim vas ponizno, jaz bi rad očo pa mater pri-sebi meo, zato ka jiva jako lúbim, pa sam ravno samo zatogavolo dopúst, proso ka bi jiva rad vido; pa túdi sta že stariva, delati ne moreta, zato njima jaz ščem na stare dni na lejko biti.

Casar njemi odgovoro:

To lejko včiniš; oča pa mati sta lejko tú pri-tebi.

Zatem ga je pa šče pitao:

— Lejko šče kaj drúgo túdi ščeš meti?

Vojak je nikaj nej vúpao praviti samo si je pri-sobi mislo, ka bi dobro bilo casara prositi hčer za ženo.

Casar pa, kak či bi v pamet vzeo, ka vojak ma skrivne žele, zato ga je pitao:

— Lejko bi ti rad meo mojo hčer za ženo?

Vojaka je tak, da bi malo sram gratalo, pa je pravo casari:

— Svetli casar, to sam si jaz z srca želo, samo ka sam nikaj nej vúpao praviti, zato ka sam jaz siromak.

Casar njemi je nato dao svojo hčer za ženo, zato ka ga je veselilo, ka je duže v življenji ostao, pa so ga nej vmorili tovaji, kak so nakanili.

Te so meli gostúvenje, so jeli pa pili kak tórčni pintarje. Po gostúvanji so pa šli v tisti tovajski grad po vrednoščo, ka so jo tovaji nahali. Ta vrednošča je bila zdaj vsa vojakova. Napregli so vsa kola. ka so je vojaje meli pa so se pelali po njo.

V gradi je pa bilo dosta vrednošče: srebra, zlata, pa dosta dobroga vina. Vino so komaj spravili na šestdesetera kola. Zvün toga so meli pelati na šesterih kolaj zlata, pa na šesterih srebra.

Gda je casar vido to velko vrednoščo, je pravo vojaki, zaj že svojimi zeti:

— Viš, ti si pravo, ka si siromak za mojo hčer. Pa jaz mam ge telko vina, srebra pa zlata, kak ga ti maš naklasti na voze? Kama si tih bole bogat, kak jaz!

Zatem so pelali srebro pa zlat domo k Casari. vino so pa razdelili vse med nas vojake.

Te smo mi vojaje pili pa spevali tak, ka sam jaz tak veseli odiseo tamodnot, ka šče dnesden rad spevem, pa pijem túdi, či samo mam.

Ládja „Siberia“ se je razbila, štera je vozila 600 ljudi. Mornarov je bilo na njej 200. Ne vemo, je što rešeni, ali ne.

Na smrt je obsojeni v Augsburgi Rumpf Janoš, ki je lani edno malo dekličko v Pešti vmoro.

Dočasni mir so sklenoli amerikaneci i meksikanci. Mogoče, da se v kratkom popolnoma pomirijo.

Punt v Epirusi. Grčki puntarje so si mesto Kolonia osvojili, ženske, dečo, spoklali, mesto pa vužgali. Albanci se britko tožijo za toga volo proti Grčkom.

Zagrabčki nadbiskup Dr Bauer Anton bo vpelan v svojo čast visešnjepastirsko risalski teden. Pri slovesnosti nazoči bodo zvün horvackih pšpekov ešče ljubljanski, krški i dalmatinski iz Zare.

Slovenska cerkev v Bridgeportu. Goreči duhovnik Golob M. zdaj kúpüjejo za 20 jezér koron funduš za cerkev slovensko i od hiše do hiše hodijo prosit, naj bi mogli potrebno šumo vkúp spraviti. Jako lepo vas opominamo, ešče bole pa prosimo ponizno, drági rojáki, sprejmite jih lübeznivo gor, ki v Jezušovom imeni k vam prihajajo i dajte njim priliko z vašimi dári, da bodo mogli vam i vnoгим vašim slovenskim bratom na düševen hasek, čem prle bozo hišo gorpostaviti. Ne pozábite reči svetoga pisma „Blagosloven je, ki pride v imeni Gospodovom.“ Blagoslov vam zato nosijo, kda vas prosijo, blagoslov, šteri vam poleg Jezušovih rečih stokrat teliko že na tom sveti nazaj povrne zvün nebeskoga plačila.

Glási.

Odlikovanje so dobili o priliki 25-letne službe od apoštolskoga krala ognjobranci sombotelske, ženavske sárvárske, vaskomjatske, poszönske, tarcsa-nske i pinkafö-ske družbe.

Monoštersko senje, štero so navadno sept. 21-ga meli, bo letos 24-ga septembra.

Smrt v močvarji je zadobo v Naskovi Melmauer Mihal iz Gornji Slaveč. Pogrozo se je do pojasa v zibanico i mro je od strahü.

Preiskala se je sobočka cerkev od Takách Ladislava stavbenika Deželne hiše i v redi je vse najdeno.

Slovo so jemali Pósfaý Pongrac sobočki nadsodnik v Soboti včera, mája 9-ga, v Petroveih gornjih pa bodo 11-ga na banketi notariuškóm.

Povrnjenje Pri Sv. Jüriji se je na katoličansko vero povrnila iz luteranske Poór Marija 18 let stara jerečavska i Svetanič Marija 43 let stara sotinska stanovnica.

Proščenje čerensovsko se je mája 3 ga v najlepšem redi vršilo. Naroda iz vseh krajov je privrelo brez računa. Predgali so Bašša Ivan bogojanski plebanoš od mirü, šteroga križ rodi. Veliko mešo so meli Berden Andraš belotinski kaplan. Zaodvečara je bio tretje redniški shod z molbov Najsvetejšega.

Senje čerensovsko se je 4-ga mája držalo. Živine je prignano okoli 300, odálo se je 126 falatov, to je skoro polovina.

Smrt. Magdič Ivan, gornjebistrički stanovnik, bivši cerkveni oča černsovski so 27-ga aprila mrli revno 85 let stari! Té den so naime rojeni. Pokojni so eden právi pobožen, dühovnike poštvajoči vrlj slovenski mož bili. Z svojov skrbljivostjov so tüdi veliko imanje svojoj deci zapüstili. Bistroga razuma človek so bili nateliko da čeravno so ne znali čiteti, vendar so na pamet znali vse iz življenja svetnikov i sv. pisma kaj njim je drügi prečteo. Z svojim plebanošóm Vugrinčič Boldžarom so hodili tüdi na božo pot v Rim, od štere duge poti so znali vse lepo dopovedati, kaj so kjer vidili. Pri hühovčini i vseh dobrih lüdeh ostanejo zmirom v blagom spomini.

Sveteck „Matere dobroga sveta“ v Veržeji. Na sveteck Marije, Matere dobroga sveta, so v Veržeji v Marijanišči meli vogrski slovinci svojo akademijo, štero so njim pripravili njihovi kleriki, gojenci i oratorijanci. Pred poldnevom so meli predgo Kühar Štefan belotinski administrator. Akademija se je končala z ednov igrov. Vdeležile so se akademije tüdi neštere belotinske gospé. Vse se je vsem na najveške dopađenje posrečilo.

Izlet so napravili mája 5-ga veržejski gojenci v Jeruzalemske gorice pri Ljutomerisombotelski bogoslovci pa 6-ga v Vrhonce, Irottkó, Léka i v Kószeg.

Za Školnika so si zvolili. v prvoj slovenskoj fari v Bridgeportu v Ameriki Kristo fič Filipa iz Jalšovec iz Štrigovske färe.

Slovesna sv. meša z godbov je bila v Bridgeportu na vüzem i sprovodno nedelo za naše vogrske slovence.

V devédeséto leto so sto pili aprila 22-ga velezmožni gospod Pitz Herman veleposestnik v Topoloveih. Rojeni so bili 1 1825 ga aprila 22-ga v Frankelhof. — Rinden — i na Nizozemskom (Hollandia). Na Krajno so prišli gospodárit na imánje grofa Szapári-ja 1. 1857-ga. Z svojim čednim kmetovalstvom i praktičnov živinorejov so celov slovenskoj krajini veliko haska prinesli. Mejmo jih v blagom spomini i molimo za njih.

Stári zákon. Leta 1852, nov. 9-ga sta se zela Vučák St. 33 let star i Heber Ana 37 let stara v Beznovcih. Obá sta še živiva i mirno tláčita 62-o leto svojega zákona.

Tolvajstvo. Aprila 20-ga je v Gančanih pri Legén Marki nikak, kda so vsi z domi odišli, v hišo vdraro, pa njim je z čebra odneseo zabel i meso i vkrao tüdi 10 koron penez.

V pámeti se je zmejšala v Gačanih Maučec Orša, pokojnoga törjanskoga plebanoša Szalay Štefana bivša küharica. Zavolo svojih pri betážniki dugo prestánih krvávi trüdov bi mogla dobiti 460 K pláce. Ida je tü nikša pomota vmes prišla — se je siroti zmejšalo bojéč se, kak bo na stáre dni živela, če de kvárna.

Gospodárstvo.

Kak moremo ravnati z lrejimi svinjami.

Zadnji teden nosečnosti naj ostane svinja v hlevi, šteri hlev pa more biti zadosta velki. Či mamo previdne hlapce i dekle, se breje svinje tüdi v zadnjem tjedni brejosti lahko püščajó na pašo. Pri nas je to jako lahko mogoče, gde svinje moremo doma pasti, zato ka nega veškoga pašnika v največih naših vesnicaj.

Zadnji teden, šteroga more gospodarica dobro znati, se morejo svinje bole previdno krmiti, posebno tišec pred porodom, ka ne de otežkočena skotitev. Takše ravanje z brejimi svinjami prinase gospodarici vno go haska, to je močne, lepe pujceke pa dosta veselja, zato je pa potrebno, naj se gospodarice ravnajo po teh navukaj, nakelko njim je to mogoče včiniti.

Pošta

Golob. Bridgeport. V tiskarni sem ostro nastopo, tan so jih ne dobro prešteli. Jaz sem vam poslal 10 aprilskih — druge pa dobite iz Chicage. Peneze sem dobo, kak sem vam pisao. Hvala na vsem. Vale!

N. F. Bridgeport. Martjanski plebanoš so dobili peneze do rok — pismo bo prišlo.

Žerdin Jožef Chicage. Ki še dobre knige slovenske meti, naj prosi cenik od *Katoliške Bukvarne Ljubljana, stolni trg. Krajna. Austria.* „Hodi k oltarskomi Svestvi“, evangeljske, „Jezuš moje poželenje“ i stare molitvene pa pri meni tüdi lahko dobi.

Preč. Fr. Šegula. Pragerhof. Knjigo preporečim v toj številki. Življenjepi g. Ivanóciya se zdaj vrejuje — septembra je dobite, samo me še enkrat opominejte prle — clišéje takrat tüdi pošlem. Kaj se tiče mene — še toga nesam zaslužó. Prisrčen pozdráv.

Književnost.

Mája 17-ga se začne sv. Alojzija pobožnost. Jako primerna molitvena kniga za njo se dobi v Tiskarni sv. Cirila v Maribori-Marburg a/D pod naslovom „*Sv. Alojzij. zaščitnik mladine*“ po 1 K 20 fil. vezano. Spisao je to knigo bivši Radgonski kaplan Fr. Šegula koga naši lüdjé gornji dobro poznajo. Priporáčamo to knigo.

Petőfive Pjesme. Stém naslovom je izdao Horvat Bela pleb. v *Németi p. Szalánta Baranyam.* velikoga vogrskoga pesnika Petőfi Sandora pesmi v lepoj, gladko tekočoj prestávi horvackoj. Cena nevezane 1 K 50 fil., vezano 2 K 20 fil.

Pomočnika za trgovino

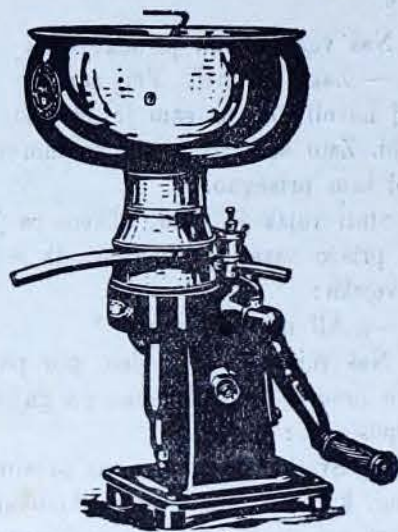
sprejme v Štrigovi, če zna slovenski i vogrski, trgovina:

Liszt és Brodnyák

divatáruháza Stridóvár.

To je tisti stroj

(mašin), z šterim si lahko dosta penez správi ešče tisti kmet, ki samo 2—3 kravi má.

Presvetitve dá

Alfa-Separator R.T.

Budapest, VI., Lomb-utca 11.